

*Parçalandım
ve her bir parçamı ayrı yere bıraktım.**

*Her parçasında
çocukluğunun yaralı izlerini
taşıyan tüm Kevserlere,
şefkatle...*

* Candan Erçetin ve Alper Erinç'e ait şarkı sözü.

birinci bölüm

Çocukların Anlattıkları

*“Geçmişte mağdur olman,
bugün bir başkasını mağdur etme
hakkını vermez. Zira yaraların
davranışlarını açıklar ama incittiğin
insanın acısını geçersiz kılmaz.”*

-Aslı-

*“İnsanın ilk cehennemi, içine doğduğu
evin duvarları arasında kurulur;
zebaniler ise yakınındakilerdir.”*

Çalışkanlığı, *nefes almamak* olarak algılayan işkolik bir ailenin tek çocuğuydum. Yani nereden baksanız, kendi cehenneminde debelenen kavruk bir ruhtum. Cennetin yedi kapısı olduğu söylenir. İş bu ki, cehennemin de yedi kapısı varsa eğer, bu kapıların tekмили birden benim üzerime kilitlenmişti. Zebaniler de gayet aşına yüzlerdi: Annemle babam!

İlk, orta ve lise yıllarım, ana babamın sınav cehennemi-me test kitapları taşıması ve altımdaki ateşi korlanmaya izin vermeden biteviye harlaması neticesinde gayet hareketli geçti. Önümde hep başarılması gereken hedefler, kazanılması buyurulan sınavlar, aşılması gereken zorluklar vardı: “Ordular ilk hedefiniz şu sınav, beriki deneme ve öteki okuldur! İleri!”

Yaptım da. Dizlerim kanaya morara, dilim damağım nefessizlikten kuruya buruşa, bizimkilerin hedef gösterip “Atıl kurt!” dediği her hedefe atıldım. Pençelerimi geçirdiğim avları da itinaıyla getirip sahiplerimin ayağının dibine bıraktım. Bursluluk sınav sonuçları, LGS sonuç belgeleri, YKS denemeleri, TYT ve AYT sonuçları derken, sahiplerimi yeterince mutlu edecek kadar av tutmayı bilmişim. Kedi olalı bir fare tutmamış; eziyet ve cefa dolu yılların nihayetinde fındık faresidir, sıçandır ayrımı yapmadan her fareye diş geçirip fare ırkının kökünü kurutacak kadar çok başarı kazanmıştım.

Üniversite sınav sonuçları geldiğinde, her ne kadar İstanbul’da –yani en iyi üniversitelerin olduğu şehirde– oturuyor olsak da ısrar kıyamet Ankara’daki üniversiteleri ilk sıraya yazdım. Tabii bizimkiler hemen ikna olmadılar. Lakin onları nasıl ikna edebileceğimi adım gibi bilecek kadar çok cefalarını çekmişim. İlk sıraya yazdığım okulların ve bölümlerin ülkenin en parlak eğitimini verdiği, zaten bu mesleklerin geleceğin meslekleri olduğu, en çok maaşın bu işlerde olduğu gibi sebep sonuç bildirilerinin akabinde istediğim şehrin, istediğim okuluna; onun da ilk sıraya yazdığım bölümüne dereceyle girmeyi başardım. Evet, bunu da başardım ve on sekiz yıldır ilk defa elde ettiğim bir başarı içimi huzurla doldurdu.

Okulun ilk gününü hatırlıyorum da... Annemlerin beni yurda yerleştirip döndükleri gecenin ertesi sabahıydı. Sabah yatakta doğrulmuş ve “Onu yap, şuna koş, buraya yetiş...” nümayışlerinin olmadığı, kulağımın içine “Aslı kalk, test çöz, sınava çalış...” tembihlerinin dolmadığı bir sabaha uyandığımı inanamamıştım. Sırf ben mi? Örs, üzen-gi ve çekiç de şaşkınlıkla sessizliğin sesini titreştirmişlerdi

kafatasımın içine. Ama olmuştu işte. Defterimi, kitabımı hazırlayıp fakülteye doğru yol aldığımda, içimin hiç alışık olmadığı için yadım yadım yadırgadığı sükûneti fark ediyor; *Selvi Boylum Al Yazmalım* filminin sonunda “Sevgi neydi?” diye soran Türkan Şoray misali, alışkın olmadığım bu sükûnetin adını bulmak istercesine kendi kendime “*Huzur neydi?*” diye soruyordum. Sahi, huzur neydi? Yaşadığım tuhaf rahatlama göz önünde bulundurulursa, mümkün mer-tebe aile erkânından uzakta nefes alabilmekti. Ve ben gözü kararmışçasına kararlıyım ki, bundan sonraki hayatımı ana baba dırdırından uzakta kuracaktım.

Öyle böyle derken okul başladı. İlk birkaç hafta okula adapte olup yerimi yadırgamamaya çalışarak geçti. Başımı sıradan, gözümü defter kitaptan ayıramadım. Annemler her gün, istisnasız her bir gün, günde ortalama beş-altı defa arıyor; hâlimi hatırlımı değil, derslerimi ve aldığım notları soruyorlardı. Notlar iyiye hâlim de iyiydi onlar için. Birkaç hafta sonra düzenimi kurmuş, ufak bir arkadaş grubu edinmiş, yurt arkadaşım Kader’le muhabbeti “arkadaşlık” mer-tebesinden “kankalık” mesabesine yükseltmişim. Annemle babama günlük ders-not raporu vermeye devam etmem dışında, asayiş berkemaldi. Ta ki onu görene kadar!

Hiç huyum değil, o gün uyuyakalmışım. Yatakta, sanki hafta sonu tatili de uzana gerine keyif yapabilirmişiz gibi, aheste aheste gerinirken gözlerim saatin akrebiyle birbirine kenetlendi ve o an olanlar oldu: Bam! İlk görüşte şak!

Dersler başlamış, başlamak ne kelime, ilk dersin üstünden iki saat geçmişti bile! Üstelik ikinci ders quiz olma ihtimalimiz vardı. Hoca “Hepinizi bekliyorum, sınıfta eksik öğrenci istemem,” diye üstüne basa basa, hatta harfleri eze çiğneye söylemişti bir de. Ben o yataktan kendimi nasıl

savurdum –evet evet, kendimi resmen yakamdan tutup savurdum–, üzerimi nasıl giyindim, ayakkabımı giyerken bir yandan nasıl yurt merdiveninden aşağı üçer beşer indim; buralar bende oldukça karanlık. Aslında giyinme kısmı filan aydınlık da merdiven kısmı karanlık, böyle söylesem daha doğru olacak. Olay şöyle vuku buldu: Merdivenden aşağı kendimi savururcasına attığım an, henüz bağlanmamış ayakkabı bağımın dolanmam ve merdivenden insan gibi inen bir âdemoğluna doğru bodoslama dalış yapmam bir oldu. Bam! İlk görüşte aşk!

Şimdi müsaadenizle burada duralım ve hikâyenin tam burasında “dalmak” kelimesini etimolojik, ontolojik, hatta biyolojik olarak inceleyelim.

Daha sonra adının Kerem olduğunu öğrenip minik Eros’un Aslı ile Kerem’i bir araya getiren haylazlığına tav olacağım bu âdemoğlu, o an benim için “dalmak” kelimesini katman katman açan bir çiçeğe dönüştüren kişinin ta kendisiydi.

Evet Kerem’e dalmıştım; çünkü o mavi gözleri en derin ummanlardan daha derin, benim diyen denizlerden daha derin kokuluydu. O gözlere dalmak işten bile değildi. Evet dalmıştım; çünkü bedenimde varlığını bile bilmediğim dallarım tomurcuklanmaya başlamış, yüreğimde patır patır bahar çiçekleri zuhur etmişti. Evet dalmıştım; çünkü o uzun kirpikler, o çıkık elmacık kemikler, o kumral saçlar ve deniz rengi gözlerinin derininden çıkarılıp birer birer damaklarına sıralanmış inci gibi dişlere bakıp da dalmayana ancak kör denebilirdi. Yusuf’u görüp farkına bile varmadan ellerini doğrayan kadınlar gibi çırpınıyordu kalbim. İçimde uyanan ve yabancıysa olduğum bu duygu bir yandan damarlarıma coşkun bir yaşam enerjisi pompalıyor, diğer yandan

kaynayıp fokurdayan kalbimin ateşi aynı damarları kesip koparmak istiyordu. Ölümle kalım arasında bir yerde asılı kalmıştım.

Asılı kaldığım tek yer burası olsa iyiydi üstelik. Düşerken çantam Kerem'in uzun, bej rengi pardösüsüne dolanmış, bizi birbirimize asılı hâlde bırakmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Kerem. Bir yandan da pardösüsünü çıkarmış, çantamı dolandığı yerden kurtarıyordu. O an ikimiz de dolanan tek şeyin eşyalarımız olduğunu sanıyorduk, kalplerimizden henüz habersizdik. "İyiyim," dedim. Kalbimdeki ateş yanaklarımı çoktan kuşatmış, kulaklarım doğru hücumla geçmeye başlamıştı. Neyse ki Kerem, pancar rengi olmuş yüzümle ilgili yorum yapmayacak kadar kibardı. Ufak bir sessizlik oldu. Bana milyon yılmiş gibi geldi. Sessiz kalırsak kalbimin sesi dışarı çıkacakmış gibi hissediyor, daha çok utanıyordum. "Acelen var herhâlde," diyerek içine düşegeldiğim sessizlik çukurundan tutup çıkardı beni Kerem. "Ayyyyy quiiiiizzzz!" vaveylası eşliğinde gerçek dünyaya döndüm. İyice geç kalmıştım! Merdivenleri önceki gibi üçer beşer seğırtmeye devam ederken acemi bir âşık kadar masumane bir gülümsemeyle arkama dönüp gözlerimi Kerem'in gözlerine değdirdim. Dışından "Kusura bakmayın," derken içimden bu muhteşem dalış deneyimi için kadere teşekkür ediyordum. Hazırlıksız yakalanıp vurgun yediğim bir dalış olmuştu, ama ne yalan söyleyeyim, su çok güzeldi.

Sonraki günler aşkın, hastalıklı kollarını önce kalbime, oradan mide ve bağırsaklarıma, ardından ciğerlerime, boğazıma ve gözlerime dolamasıyla geçti. Aşk hastalıklmış, ikna oldum. Âşıklar ölmez ama sürünürmüş, şapka çıkardım. Aşk, tüm metabolizmanı adım adım ele geçiren bir virüsmüş, teslim bayrağını çektim. Cebren ve hile ile aziz

kalbimin tüm kaleleri zaptedilmiş, atardır toplardır bakılmadan bütün damarlarının içine girilmiş, yekten beynimin bütün nöronları işgal edilmiş ve varlık sebebim olan her bir organ bilfiil ele geçirilmişti. Tabyası düşmüş komutan gibiydim, geriye ne yönetebileceğim bir kalbim ne de aklım fikrim kalmıştı.

Bir süre öyle aptal gibi gezdim ortalıkta. Her bir gün “aptal” kelimesiyle, “abdal” kelimesi arasındaki fonetik benzerliğe hayran kalarak, ruh gibi gezindim. Aştan aptallaşmış nöronlarım, sadece yârin düşüncesiyle kan pompalamayı kabul buyuran kalbim ve yemeden içmeden kesilip uykuyu uykuya yatırmış zavallı bedenimle; dünyadan el etek çekip münzevileşmiş, içine dönmüş, aşkı aşkın sulara kulaçlamaya azmetmiş bir abdal gibi değilsem neydim?

Kerem’i bir kerecik daha görebilme ihtimaliyle okulu karış karış, adım adım, kulaç kulaç dolaştım. Yurttan okula, okuldan kafeteryaya, kafeteryadan kütüphaneye, oradan tuvalete, sonra öğrenci işlerine derken koca kampüsün girilmemiş köşesini, bakılmamış kuytusunu bırakmadım. Ha, diyeceksiniz ki “Bulsan ne yapacaktın?” Hiiiç! Koca bir hiç. Tek istediğim uzaktan da olsa onu görmektir. Retinama dokunan Kerem görüntüsü, görme hücrelerimde sinir enerjisine çevrilsin, sinirlerim yoluyla beynime gitsin, duyu merkezimde özene bezene üç boyutlu Kerem algısı oluşsun istiyordum. Oksipital bölgem, hayallerimden sebep hep iki boyutlu görmeye alıştığı Kerem’in üç boyutlusunu görüp bayram etsindi. Bugüne bugün on sekiz yıllık beynimdi. Başımın üstünde yeri vardı.

Ama olmadı. Ne yaptıysam, nereye gittiysem Kerem’i bir daha görmek nasip olmadı. Kerem’i göremediğim her gün; belki Kerem’i görürüm heyecanı ve telaşıyla başlıyor, günü

yirmi dörde pay eden saatler sağa sola bakınmak ve derslerde defter kenarına hülyalı hülyalı onun ismini yazmakla geçiyor, gün akşama dönüp gün batımının kızıl tayfı, göğü kan kırmızı bir bayrağa evirirken gönlümün tüm coşku-lu bayrakları onu görememiş olmanın yasından yarıya ini-yordu. Arada yemek yiyor muydum, uyuyor muydum, nefes alıyor muydum; muammaydı. Lakin bana bunca muamma olan şeyler oda arkadaşım Kader’e gayet ayandı!

Kader, önce “Tanımadan, bilmeden, bir kere kazara göz göze gelmekle aşk mı olur? Abartıyorsun!” kanalından ya-yına başladı. Olurdu tabii! Olmaz olur mu? Bunca “Kavu-şursan meşk olur, kavuşamazsan aşk olur,” tanımı neydi o zaman? Meşk etmek henüz nasip olmamış iki âşıktık biz. Demek Kader bugüne dek hiç âşık olmamıştı. Kader utan-sındı.

Sonraki zamanlar gülümsemeyi unutmuş yüzüm için Ka-der, türlü türlü oyunlar, atraksiyonlar icat etti. Gün oluyor diğer kızları odaya çağırmak suretiyle pijama partileri tertip ediyor, gün geliyor ödev yapma bahanesiyle okulun neşeli kızları kapımızı çalıyordu. Anlıyordum tabii, hepsi Kader’in bir oyunuydu. Amma velakin Kader ne oyun etse elinde pat-lıyor, oyunlar kraliçesi oda arkadaşım bir türlü altın madal- yayı boynuna takamıyordu.

Öyle böyle haftalar, aylar geçti; Kader’in ısrarı geçme-di. Lakin biliyordum, beni sevdiği ve hâlim günden güne içler acısı bir kıvama geldiği için yapıyordu bütün bunları. Tanırdım arkadaşımı, hemen havlu atmaz, gayreti severdi. İşin nihayetinde Kader, gayrete âşık bir tipti. Ama ben sade-ce Kerem’e âşıktım. İş bu yüzden, canım arkadaşımın tüm gayretini, ilgisini, alakasını ve emeğini elimin tersiyle çatur çatur itmekteydim. İşte bu da kaderin cilvesiydi.

Aradan geçen koca koca beş ay üç günün sonunda niha-yet Kader ağlarını ördü. Felek olan kader değil ha, oda arka-daşım Kader! Baktı ki benim nöronların zerrece adam ola-cağı yok, gördü ki kalbim kalplikten çıkmış küçük parmak gibi sürekli “hani bana, hani bana” çekiyor, nazar etti ki mi-demdeki kelebekler debelenmekten bitap düşmüş, kol ka-nat kırılmış; Kader de çareyi bizimkileri arayıp durumu an-latmakta buldu. E tahmin edeceğiniz üzere annemle babam durumu duyunca Ankara’ya, ışık hızına nal toplatacak bir galeyanla ışınladılar. Resmen Kader kurbanı olmuştum. Ah Kader! Benimle ne zorun vardı?

Dönemin sonu gelmek üzereydi, lakin okulla, dersle ala-kam kalmadığından, derslerin çoğundan çakır çukur çak-mıştım. Çukurdum yani, dipteydim. Hayatım bir reels vide-osu olsa, fon müziği Feridun Düzağaç’ın “*Depresyondayım*”ı olurdu. Çünkü evet; dipteydim, sondaydım ve depresyon-daydım. Ama tabii ne hâlde olduğum anne ve babamı zer-rece yumuşatmadı. Çat diye kaydımı İstanbul’daki bir üniver-siteye aldirdılar. Çaresiz kaderime razı oldum. Bavulumu toparlayıp, içimden “*Beraber yürüdük biz bu yollarda, bera-ber çarpıştık yurt koridorunda,*” nağmelerinin ağdalı müzi-kali eşliğinde yaşanamamış hatıralarımın gömülü olduğu okuluma son bir kez daha nazar ettim. Hani olurdu ya, bel-ki bu defa Kerem’i görürdüm. Ama, 1-1h. Yoktu, Kerem yine yoktu. Artık ayrı şehirlerde yaşayacağımıza göre, bir daha da olamayacaktı. Ne yapalım, aşka zerre miskal saygısı ol-mayan Kader utansındı!

İstanbul’daki pek saygın, çok afili okuluma annemler ta-rafından sürüklenerek –evet evet, kelimenin tam anlamı-yla beni yataktan kazıyıp okula doğru sürüklüyorlardı– gö-türüldüğüm ilk günler, hocaların anlattıklarından ve ders

konularından bağımsız, beynim senfoni orkestrası bildiği bütün damar şarkılardan potpuri üstüne potpuri yapmakla meşguldü. Dertler benim, çile benim, mutluluk Kerem'in oldu. Hatıralar, hasret benim, ömrüm onun, onun oldu. Yeter miydi? Yetmezdi. Sonuçta o mavilimdi, aşk dolu sahilimdi. Eşi yoktu cihanda ve evet, çok âşıktım ben ona. On sekiz yaştan tüm aymazlığı, serkeşliği ve hevâperestliği üzerimden şakır şukur akacak derecede âşıktım. Henüz aşkın, karşındaki kişiyle değil de karşındaki kişide görmek istediklerinle ilgili bir duygu durumu olduğunu öğrenmemiştim.

Öyle böyle kalbim Ankara'da, aklım Kerem'de, bedenim İstanbul'da olmak üzere üç eşit parçaya bölünmüş hâlde geçen beş haftanın nihayetinde, kantinde kös gibi oturup önümdeki çay bardağının içindeki kaşığı bir sağa bir sola hareket ettirmek suretiyle günüme hareket kattığım bir öğle vakti, aniden ensemde bir ürperti hissettim. Sanki arkamdan görmek isteyeceğim biri geçmiş gibi, hani arkamda biri varmış da dönmeliymişim gibi, zaten seven sevdiğini rüzgârından hisseder gibi, ayyy bu kalbime de ne oluyor şimdi dakikada yüz elliye vurdu gibi, aman sabahlar olmasın elim ayağım kesildi gibi, midemdeki kelebeklere ne oluyorsa tekмили birden kanat motorlarını açmışlar gibi bir ürpertiymi hissettiğim. Birden an durdu, dondu ve epridi. Dali'nin *Eriyen Saatler*'indeki gibi zaman üzerimden zeytinyağlı dolma misali akıp şapur şupur yere damlamaya başladı. Zamanla birlikte ben de saç tellerimden başlayarak süne süne o akışa balıklama dalıyordum ki, son zaman bükücü Kerem tüm azametiyle karşımda belirdi.

Kader, bu kez ağlarını haraşo örmeye pek tatlı bir yerden girişmişti.

-Kerem-

“Kendi sesini susturup bir başkasının ezberlettiği geçmişi kutsal bir emanet gibi sırtlanmak, insanı kendi hayatının yabancısı yapar.”

En başından diyorsunuz, tabii anlatayım:

Ben elektrik teknikeriyim. Bizim peder erkenden tasını tarağını toplayıp Hakk’ın rahmetine kavuşunca, meslek lisesi sonrası ağabeylerimin de çalıştığı aile şirketimizde işe başladım: “Hikmet Farzoğlu Elektrik ve İnşaat Tesisatları Ltd. Şti.” Bu arada “benim” diyen elektrik mühendisine, tesisatçıya, mekteplisine; yani alayına birden şu alaylı hâlimle nal toplatırım, onu da kayda geçelim.

Biz beş kardeşiz. İki abim, iki ablam var. Abilerim ve büyük ablam evlenip yuvalarını ne zaman önce kurdukları ve kendi çoluk çocuklarının telaşeleri zaten boylarını aştığı için ablalarımın “erkeklik” kontenjanını çoğunlukla ben doldururum. E ne de olsa bekârim, yani bekârdım.

O gün küçük ablam Zeynep'i, yurda bırakmış dönüyordum. Doğruya doğru, aslında bizim ailede kızların okumasına, çalışmasına sıcak bakılmaz. Sizden gizleyecek değilim. Zahide ablam lise mezunudur, Zeynep ablam da öyleydi aslında. Aradan geçen onca zamana, okul bilgilerinin üstündeki tozları uçuşturan yele, sele bakmadan "Ben okula geri döneceğim," diye tutturdu. Ne kadar hayır dendiye, kız başına ne işin var üniversitede diye söylendiyse de kadınları siz benden daha iyi tanırırsınız. Nuh dediler mi peygamber demeye erinirler. Allem eder, kallem eder, işi bir şekilde punduna getirirler.

İşte Zeynep ablam da allem etti, kallem etti üniversiteyi kazanıp bize de kaydını yaptırttı. Bir de il dışında haa! Aslında hiç olacak iş değildi de, kadermiş, oldu işte. Tabii araştırdık taraştırdık, en güvenli yurdu bulup oraya yerleştirdik ablamızı. Hafta başı bırakıp hafta sonu gidip almak suretiyle de gerekli nezaretimizi ifa ettik. Aslı'yla merdivende çarpışmamız hadisesinde bahsi geçen merdiven, ha işte bu yurdun merdiveni. Ama aramızda kalsın, ben bu olayı zinhar hatırlamıyorum. Aslı olayı o kadar teferruatlı, her saniyesini o denli tafsilatlı anlattı ve bunu o kadar çok kere yaptı ki; bebekliğinde olup biteni anne babasından defalarca duyduğu için biliyor zanneden çocuk gibi oldum. Hatırlamadığım bu olayın her bir sekansını, Aslı sağ olsun, haniye ezberledim.

E tabii erkek adamız; kızcağızın zihnindeki bu mukaddes, münevver, mübeccel, münezzeh hatırayı "Hatırlamıyorum," deyip çarçur edecek değiliz. Etmedim de. Her defasında ona eşlik ettim. "Hayatımın en güzel günüydü"lerle, "O günü asla unutamam"larla iştahını arttırdım. Yalan da değildi sözlerim. Hayatımın en güzel günüydü, doğru, çünkü

ertesi gün sevdiğim kıza evlenme teklif edecektim. O günü asla unutamam, doğru, çünkü annemin “O kızla evlenirsen sana sütümü helal etmem!” baskısından sebep, evlilik teklifi için düşeceğim o yollara ayrılık için düşmek zorunda kalacaktım.

Efendim? Aslı mı? Yok yok, Meftune...

Sanırım olayı biraz daha baştan anlatmam gerekecek.

Şöyle ki: Meftune’ye meftun oluşum on dokuz yaşıma denk gelir. Ben işe gidip gelirken, o da liseye giderdi. Aşağı yukarı aynı saatlerde çıkardık evden. Meftune apartmandan çıkar, yürümeye başladılar.

Şimdi müsaadenizle burada biraz duralım, çünkü cümleyi böyle söyleyince sıradan bir kız, sıradan bir apartmandan, sıradan bir şekilde çıkıp, sıradan adımlarla okula doğru yürüyor gibi gelebilir size, yanılırsınız. Oysa benim gözüm-den olay şöyle vuku bulurdu: Meftune apartmandan çıkar ve gökyüzünde aniden Merkür retrosu başladı. Dünya ekseninden iki santim kayar, NASA acil durum kodu gönderir, camide imam tökezler, müezzin “Aman Allah’ım!” der, gölgeler yön değiştirir, ışık kırılır, gökyüzü hafifçe morumsu bir griye döner, Google sunucuları çöker ve bu mukaddes anı tüm evren kolektif bir bilinçle “unutulmaz hatıralar” klasörüne kaydederdi.

Meftune bir adım atar ve dağlar yerinden oynar, denizler kaynar, gök kubbe yere sarkar, saatin akrebi yelkovana kafa tutar, zaman iki ileri bir geri akmaya başlar ve görevi güya bedenime kan pompalamak olan kalbim sade ve sadece Meftune’nin sevdasını damarlarıma zerk ettiğinden, Meftune, kendisine meftun bedenimin tüm kılcak yollarında gezinmeye başladı.

İffetli, mahcup, tertemiz bir kızdı Meftune. Başı yerden kalkmaz, olur ya ezkaza gözlerimiz birbirine değse, hani saniyenin binde birlik bir diliminde falan mesela, o melekleri kıskandıran, hurileri yanında anca Barbara Streisand masabesinde bırakan güzel yüzü, çileklerden daha latif bir allıkla aydınlanırdı. Allah var, o dönemin tüm kızları eteklerini –af buyurun– kıçlarının altına kadar çekerlerken, benim Meftune’ın neredeyse bileklerine kadar uzanan eteğiyle pirüpak bir melaike değilse neydi? Ne bir hoppalığını gördüm ne de bir hafifliğini. Meftune’de görebildiğim tek hafiflik, o gül cemalinin içime akıttığı huzur rüzgârlarının hafifliğiydi. E tabii, böylesine mükemmel bir tazeyi incitecek kadar abullabut bir herif değildim ben de. Asla kızın yolunu kesmedim, çıkma teklif falan etmedim, elim eline, dudağıma dudağına, tenim tenine değmedi. Çünkü bu kızla ancak evlenilirdi. Bunca pirüpak bir varlığa, olsa olsa beyaz gelinlik yaraşırdı. Ta o yaşımda kafaya koymuştum, Meftune’yle evlenecektim. Bu kararımı ona söylemek için de okulunun bitmesini bekleyecektim.

Ama tabii kız güzel, kız iffetli, kız tertemiz... Böyle tazenin çok talibi olabileceğini düşünüp, onu hem kimselere yâr etmeden hem de evlenmeden kendime yâr edip iffetine leke düşürmeden ona talip olduğumu bilmesini sağlamalıydım. Düşündüm, taşındım. Sonunda bir name yazmaya karar verdim. Şu minvalde bir mektup yazıp, mahallenin dedikoducularına çaktırmadan okul yolundaki sevdiceğimin eline tutuşturdum:

“Meftune,

Aşkından yana yana meftun olmuş şu kalbin sahibini sevgilin bilir; gözlerinin gözlerine, ellerinin ellerine, dudaklarının dudaklarına değeceği o telli duvaklı güne değin, yolunu yol, yüreğini mesken etmek ister misin?”

Mektubu Meftune'ye verdim ama aynı anda sanırsınız canımı da verdim. Kalbim kalplikten çıkmış, filarmoni orkestrası gibi her hücresiyle ayrı telden çalıyor, içimde kulakları sağır, gözleri kör, dilleri lal edecek koca bir senfoni patlatıyordu. Oradan nasıl uzaklaştım, işe kendimi nasıl attım, bütün gün "Acaba cevap yazacak mı? Yazarsa ne yazacak?" kaygısıyla nasıl çalıştım, inanın hatırlamıyorum. Bunca yıllık ustalığıma inat kendi ışığını yakacak, yaşam enerjimi kablolayacak hâlde değildim çünkü; trafom patlamış, ampulüm yanmış, elektriğim kesilmişti.

Günler, Meftune'den bir cevap bekleyerek geçti. Meftune, her sabah yine okula yollanırken adımlarını attığı o şanslı kaldırım taşlarının üzerinden geçti; ama mektubuma cevap vermediği her bir sabahın, nasıl geçmek bilmeyecek benim içimden geçtiğini sanıyorum fark etmedi. Böyle si zamanlarda insan, diğer insanlara çok ileniyor. Yani ben bunca acı çekerken o bakkal nasıl hiçbir şey yokmuş gibi dükkânını açar, o kasap nasıl et doğrar, o kadın nasıl çamaşırlarını balkona asar, o çocuklar nasıl neşe içinde parkta oynar diye düşünür düşünür gazaplanıyor. Ben de öyle oldum. Takvimde altı gün, benim yüreğimde altı ömür gibi geçen zamanın her bir saniyesi daha tahammülsüz, daha öfkeli, daha kızgın bir adama dönüştüm. Çatmadığım çaycı, omuz atmadığım yabancı, hoş demediğim kedi köpek kalmadı. Neyse ki yedinci günün sabahında, gönlümün güzergâhında yine bulut adımlarıyla beliren dilberim mahcubane bir ifadeyle gözlerini gözlerime değdirdi ve elime bir pusula ilişti:

"Kerem,

Ben varım..."

Üç kelimelik üç ok, kalbimin üç ayrı yerinden hedefi tam vurmuştu. Ama ölmemiştim, bilakis oklarla hayata dönmüştüm. Yer ayaklarımın altından çekilmiş, su üstünde cıvıldaşan periler gibi, uçarak yürümeye başlamıştım. Âşık-tım ve ne bahtiyardım ki aşkımin karşılığı vardı. O günden sonra gönlümün cumhuriyeti, kalbimin vatanı, yüreğimin ana dili Meftune’ydi. Ah Meftune, sana meftun olmak nasıl da güzeldi!

Ben yirmi birime, Meftune on sekizine gelene dek mektuplaşmaya devam ettik. İki sene boyunca okumadığım şiir kitabı, kurmadığım hayal, ezber etmediğim sevda öyküsü kalmadı. Açık ve net adamımdır. Meftune de bilsin, hayallerimi öğrensın, içimdeki duyguları hissetsın, aramızda gizli saklı birikmesın istediım. Yazdıkça yazdım. Yazdıklarına karşılık da aldım. Gerçi onun mektupları benim kadar aşk dolu, içli, dokunaklı değildi ama kız ne etsindi? Bir kere if-fetliydi, öyle elin adamıyla –daha kocası değildim sonuçta– açık saçık her şey konuşulmazdı. Bir de yakalanma ihtimali vardı tabii. Benim mektubum ortaya çıksa, mahallede adım çıkmazdı ama o kızdı, adı çıkardı. El âlem İnsanı Çürütme ve Hayattan Soğutma Federasyonu, “Kıza bak, neler neler yazmış?” diye diye sararıp soldururdu tazeciğimi. Onun saçının teline kıyamazdım ben, kimsenin diline sakız ettirmezdim. Bu yüzden mektuplarındaki mesafeyi, uzaklığı, duygu künt-lüğünü anlıyor ve hak veriyordum. Hatta bu durum ona olan aşkıımı arttırıyordu içten içe. “Vay be! Ne namuslu ne akıllı kızl!” diyordum, “Böylesi kaldı mı sahi bu zamanda?”

Meftune’nin mezuniyetinden bir gün önce gittim, söz yüzüğümüzü aldım. Meftune’ye de hafta öncesinden pusula-mda yazdım mezuniyetinin ertesi günü istemeye geleceğimizi. Çok heyecanlanmış olacak, bir cevap yazmadı. Hatta o

hafta ortalarında da görünmedi. Önce endişelendim ama sonra dedim kesin evde temizlik neyim yapıyorlar, dünüre hazırlanıyorlar. E kolay değil, yakında evden gelin çıkacaktı. Bir gece önceden karşıma aldım annemi, açtım konuyu.

Şimdi bu noktada bizim ailedeki hiyerarşiyi de anlatmam gerekecek.

Benim annem, nasıl ifade etsem, tam bir hanımağadır. Otoriterdir yani. Dediğim dedik, çaldığım düdük mesabesindedir. Bundan ötürü babasızlığımızı hiç hissetmedik biz. Sağ olsun, annem hem ana hem baba oldu bize. Hatta düzeltiyim, anneden çok baba oldu. Yüzüne yerleşmiş sert ifade, alınının çatında belirmiş derin yollar, gözlerinde depresen ateş, dudağından tebessümü çalınmış yelhâr ciddiyet ile annem tam bir babadır. Kalıplı, kerli ferli ağabeylerim bile annemin “babalığı” yanında fino köpeği gibi kalırlar. O derece. Bu nedenle evde alınan kararlar, önce ve mecburi bir evveliyatla annemin süzgecinden geçer. Süzgecin gayet dar deliklere sahip olduğunu da ifade edeyim yeri gelmişken. Bu deliklerden geçebilen öneri ve temenniler, aile meclisimizde gündem olma hakkını kazanırlar. Meclis dediysem aklınıza demokratik, çoğulcu bir ortam gelsesin. Annemin “he” deyip gündeme koyduğuna biz kimiz ki muhalefet edelim? Ne haddimize! Zaten annem de kararlarını muhalefet edelim, beyin tayfı yapalım, fikir teatisiyle zenginleşelim diye gündeme taşımaz. Ayıp olmasın, dostlar alışverişte görsün nevinden koyar masamıza mevzuları. Küçük çocuklara anne babalarının aslında cevap beklemedikleri şeyleri sorması; “Hadi uyuyalım mı?”, “Yıkanalım mı?”, “Kardeşimize vurmayalım, tamam mı?” tarzı cevabı belli yerlerden yaklaşması gibi yaklaşır annem de bize. Cevabı belli ve önceden verilmiş sorularla... Bunca kardeş

aynı konakta oturmamız, aynı işte çalışmamız, ailede doğan erkek çocukların ilk isminin babamdan mülhem Hikmet, kız çocuklarının ilk ismininse annemden mülhem Fazilet olması hep bu cevabı annem tarafından karar kılınmış sorulardandır. Hüküm ve ferman, ilelebet ve daima sultanımızdır.

İşte bu yüzden ömrümde ilk kez bir kızı sevdiğimde, evvela harekete geçen organım kıpraşan kalbim değil, patlayan öd kesemdi. Ödüm patlamıştı, Meftune'ye olan aşkımda içimde ayan olunca. Çünkü biliyordum ki, gün gelecek ve bu bilgi anneme de ayan olacaktı. Biliyordum ki, annem Meftune'yi gelin olarak istemezse dünya yansa bana onu yâr etmez, bir yolunu bulur ayırırdı. Tüm bunlar kesin olurdu çünkü görmüş ve bilmiştim ki, iki ağabeyimde de ahval ve şerait tam olarak böyle olmuştu.

O akşam bacaklarımda hafif bir titreme, midemde galiz bir yanma, kalbimde meşum bir teklemeye annemin karşısına oturdum. Ağzımı açtım ama konuşamadım. Onca ezber ettiğim “Anne, ben âşık oldum. Hem de öyle bir kıza yandım ki meleklerden temiz, hurilerden güzel, güneşlerden sıcak,” lakırdıları, daha dudaklarımdan çıkamadan annemin çatık kaşlarına çarpıp ağzımın içine geri tıklandılar. Ne desem, nereden başlasam olmayacak gibi hissettiğimden, çareyi susmakta buldum. Sonra gayriihtiyari elimi çırpınan kalbime götürecektim ki, elim ceketimin iç cebinde duran yüzük kutusuna çarptı. Tamam, dedim, işte bu. Allah, lal olmuş dilimi açacak yolu yordamı fark ettirdi bana. Ben konuşamıyorsa yüzük konuşsun diyerek, kutuyu çıkarıp annemle aramızdaki fiskos masasının üzerine bıraktım. Kutuyu gören annemin sert bakışları yumuşayacağına daha da sertleşti. Tiksindir gibi baktığı kutuyu eline alıp kaba bir

el hareketiyle kapağını kaldırdı. Gözlerindeki istihza dolu bakış önce yüzüğü, sonra yüzümü dövdü. İnce dudaklarını azıcık aralayarak “Kim?” diye tısladı. Bir kelimelik, lakin bin tonluk uzmanlık sorusu. Önce kalbim sıkıştı. Sonra sıkışan kalbime ferah fahur bir nefes üfleyecek düşünceler üşüştü beynimin kıvrımlarına.

Bi dakika yaa! Niye bu kadar korkuyordum ki? Ben ne Kadir ağabeyim gibi dul Halime’yle evleneyim diye tutturacak ne de Kerim ağabeyim gibi bir turistin edalı gözlerine kapılıp yurt dışına kaçmaya çalışacaktım. Meftune’ye meftundum ben, Meftune’ye! Mahallemizin saf, temiz, güzel, hanım hanımcık komşu kızına. Buna da hayır demek, şerh düşmek, ne bileyim, engel olmak anneme bile yakışmayacak abeslikte olmaz mıydı? Kendi kendimi gaza getiren düşünce trafiğimin akabinde annemin tek kelimelik sorusuna, tek kelimelik bir karşılık verdim: Meftune!

İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Kızılca kıyamet, annemin sinir krizleri geçirip bana analık hakkını helal etmemesiyle çalkalanan dev tsunamiler eşliğinde yüreğimin kıyılarına vurdu. “Ben” diyebildiğim ne varsa, annemin “hayır”lardan örülmüş duvarlarının enkazında kaldı. Nefesim kesildi, zihnim bulandı. Karşı duracak oldum, annem Nuh dese peygamber demeyecek inat seviyesinde bir insan evladı olduğundan işin sonu, “Senin gibi oğlumu yok sayarım”lara dayandı. Nasıl olduysa, Meftune’yle tüm mektuplarımızı da bulmuş buluşturmuş, “Eğer ısrar eder, ayak dirersen kızı yedi düvele rezil ederim. Anasını babasını, oğluma kancayı takmış diye kızın üstüne salarım,” diye tehditler savurdu. Mevzu yalnız ben olsam iyiydi de Meftune’nin incinebileceği herhangi bir senaryoya, onunla dolu kalbim razı gelmezdi. Peki, dedim, sustum. Çünkü susmasaydım,

annem Meftune'yi üzerdi, biliyordum. O üzülmessin diye, ben kendi mezarıma kendi elimle mezar taşı oldum. Ölü de bendim, mezar da, taş da, toprak da...

Artık annem kıza ne dedi ne yaptıysa, olaydan sonra Meftune'yi uzun süre ortalarda göremedim. Nice sonra sokakta karşılaştık ama ne Meftune'nin yüzüne bakacak onurum ne erliğim ne de cesaretim kalmıştı, yolumu değiştirdim. Öyle öyle içimdeki aşkın yangınında kavrula kavrula sertleştim.

Zaman ne aşk tanıyor ne sevgi ne de vefa... Gün oluyor, gün gerçekten olmaya başlıyor. Tekrar nefes almayı, yemeyi içmeyi, kızdıklarından sükûn bulmayı, acılarından gülümsemeyi dünyaya yenice gelmiş bebek gibi sil baştan öğreniyorsun. Geçmez sandıkların geçiyor demeyeceğim, çünkü geçmiyor ama külleniyor. Unutulmaz bildiklerin gerçekten de unutulmuyor ama eskisi gibi hatırlanmıyor da. Günün sonunda annen "annen" olduğu için ne atabiliyor ne satabiliyor ne de öfkeli kalabiliyorsun ve hayat; bildiğin, önce-sinden ezber ettiğin bir aşinalıkla devam ediyor. Bana da öyle oldu.

Meftune'ye meftun kalbim, damarlarıma birkaç ay daha Meftune'nin hayal meyal silüetini pompalamaya devam ettikten sonra, bir gün normal kanla yolunu tekrar birleştirmeye karar vermiş olacak ki, o sabah ilk kez bir kâbustan uyanır gibi değil de normal bir güne uyanır gibi doğruldum yataktan. Sonraki günler de aynı sıradanlıkla; uyan, ye, iç, çalış, uyu denklemiyle devam etti. Sonra bir gün, bir üniversitenin elektrik tesisatındaki arızalar için işe çıktım. Akıllı tahtaların ve genel sistemin arazlarını giderip, bakımlarını tamamladıktan sonra kantinden kendime bir çay ısmarlayayım da eve öyle döneyim dedim. İşte hikâyenin benim

tarafımdaki tasvirinde, Aslı'yla ilk karşılaşmamız o gündü. Aslı'yla ilk karşılaşmamız ve onu ilk defa fark edişim...

Elimde karton çay bardağı, oturacak bir yer ararken birden üzerinde irice yer bulduğu yüzü allanmış hâlde bana bakan bir çift ela göze denk geldim. Gözümü hemen çekebilir, boş koltuk arayışımı sürdürebilirdim ama bu gözlerde başka bir şey vardı; beni tutan, kendinden başka bir yere salmayan, aramızda adını koyamadığım tuhaf bir bağ kuran... Hadi biz buna *elektrik* diyelim. Aslı'dan aldığım bu elektrik, gayriihtiyari yönümü ona doğru çevirdi. Kendi cümlemi duyduğum anda kendi kendime şaşıracak, "Yalnız boşsa oturabilir miyim?" dedim. Sükût ederek gülümsedi. Hepimiz bilirdik ki, sükût ikrar etmenin en latif hâliydi. Oturdum. "Ben Kerem," dedim tebessüm ederek. Adının Aslı olduğunu henüz bilmediğim Aslı'nın, ismimi söylememle birlikte yüzü aydınlandı. Sanki bir yapbozun eksik parçasını bulmuş, yarımken tamam olmuş gibi gülümsedi: "Ben de Aslı."

İşte Aslı'yla Kerem'in hikâyesi burada başladı. Ama laf aramızda, aramızdaki bu elektriği bir aşk hikâyesine, onu da telli duvaklı, davullu zurnalı bir izdivaca bu kadar hızla eviren seyrin başkahramanı ne Aslı'ydı ne bendim ne de aşkıımızdı. Aramızdaki şey, henüz aşk bile sayılmazdı. Olsa olsa bir kıvılcım, ufak bir elektrik akımıydı. Lakin az evvel saydığım tüm bu gelişmeler annem sayesinde jet hızıyla vuku bulacak, Fazilet Hanım, Aslı'yla izdivacımın başşımı marı olacaktı.

Nitekim Aslı'yla kantinde çay içtiğimiz o günün akşamı annem bana münasip bir kısmet bulduğundan konu açacak, beni hafakanlar basacak, anneme karşı Meftune hadisesinden sebep içimde patlamış kalan intikam duygusu,

aylar sonra tam da annemin bana münasip bir kısmet yamamaya çalıştığı o dakikalarda “Ben Aslı’yı seviyorum! Ya onunla evlenirim ya da hiç evlenmem, bu defteri kapar bekâr ölürüm!” vaveylasıyla gün yüzüne çıkacaktı. Ne kadar sert olursa olsun, anne yüreği neticede “anne yüreği” idi. Bir kere oğlunun saadetine engel olmuş Fazilet Hanım, ikinci defa hayır diyemeyecekti. Hele oğlunun sulbünün kuruyup kalmasına içi hiç razı gelmezdi. Gözümdeki kararlılık ateşini görmüş olacak ki, o akşam hiç olmayacak bir şey vuku buldu ve annem henüz görmediği müstakbel gelini Aslı için, “Kimmiş bu kız? Kimlerdenmiş? Bir getir de tanışalım!” emrini buyurdu. Ve evet, annemin gözümde gördüğü şey doğrudu, kararlıydım. Bu defa onun dediği değil, benim dediğim olacaktı.